

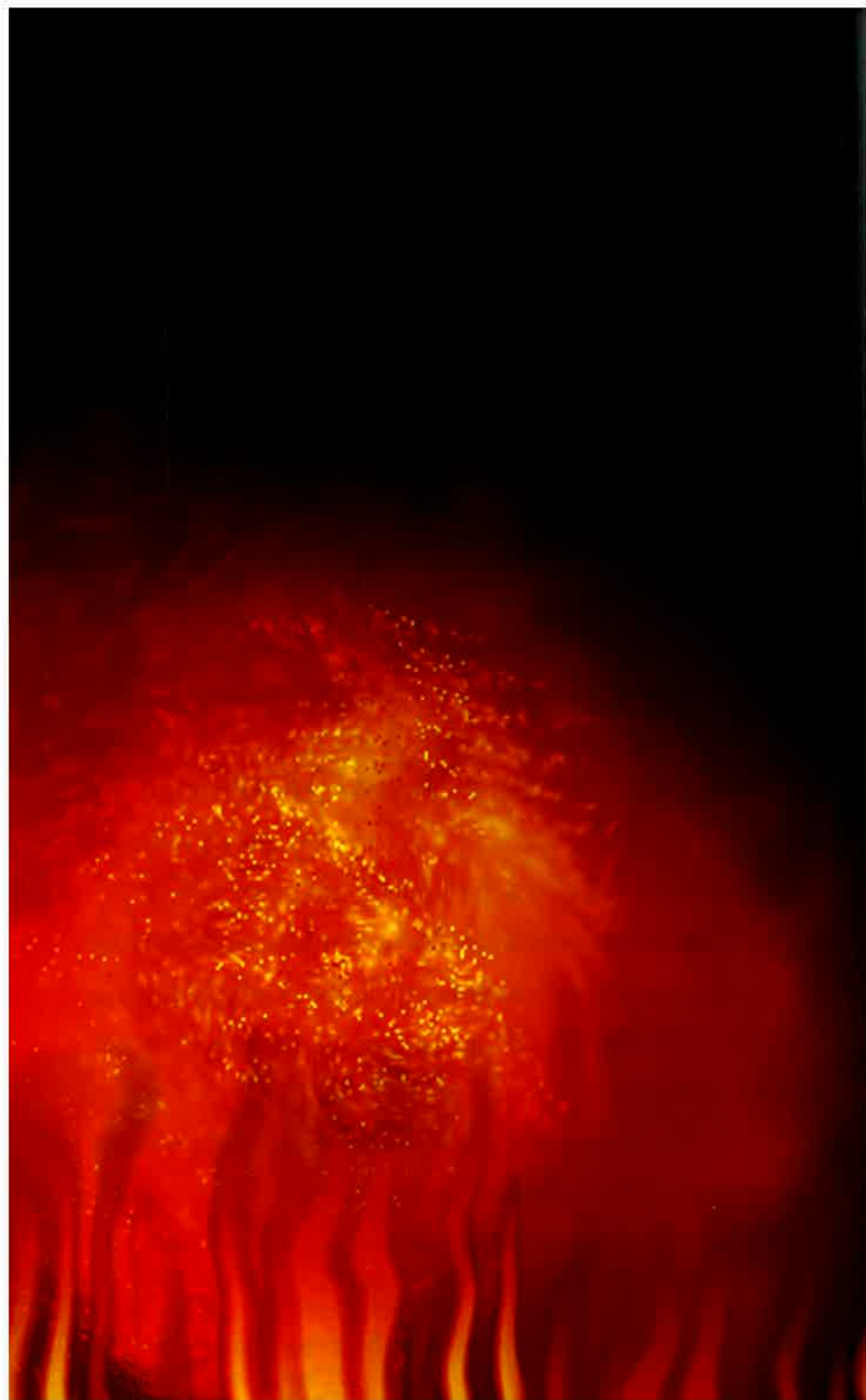
21

ท่องเมืองนรก... เปิดบัญชีบุญ-บาป

/// พี่อาจารย์ทองสุข สำแดงปั้น ตั้งแต่รู้ว่าหลวงพ่อดำปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ท่านไปเทศน์โปรดสัตว์นรก และรู้ช่องทางที่จะไปแล้วก็เริ่มทำสมาธิ และฝึกหัด “ม้าแก้ว” คล่องแคล่วอยู่ทุกวัน รอโอกาสที่จะหนีหลวงพ่อดำไปนรกบ้าง

วันหนึ่ง สบโอกาสเหมาะหลวงพ่อดำท่านถูกนิมนต์เข้ากรุงเทพฯ แม่ชีอาจารย์ สั่งเพื่อนในห้องฝึกหัดกรรมฐานว่า

“อย่าให้ใครมายุ่งกับร่างกายฉันนะ”

แล้วก็เข้าที่ท่า “สัมมา อะระหัง” เดินมานจนถึงเจียบสงบติแล้ว
จึงอธิษฐานขอไปเที่ยวเมืองนรกกบ้าง แล้วก็ขึ้นขี่ม้าแก้วห่อออกไปจากวัด

แม่ชีอาจารย์เล่าว่าพริบตาเดียวเท่านั้นถึงแล้วเมืองนรกกนี้ไม่ไกลเลย
รูปร่างของเมืองมองเห็นกำแพงแต่ไกล เป็นกำแพงเก่าๆ มีคนเฝ้า
แต่ม้าแก้วห่อเร็วเหลือเกิน พอคนอำปากถามเท่านั้น แม่ชีอาจารย์
ยังไม่ทันตอบว่าอะไร ม้าแก้วก็กระโดดพริบไปแล้ว

ภายในกำแพงมองเห็นบ้านเรือน 2-3 หลัง แต่เป็นหลังใหญ่ๆ
ผู้คนมีทั้งหญิงและชาย รูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์เราดี ๆ นี่เอง
แต่ไม่มีเสื้อผ้าสักชิ้นหนึ่งติดตัว

แม่ชีอาจารย์บันทึกกับม้าแก้วดั่งๆ ว่า “พวกนี้บ้าดีจริง ๆ ดูซิเดิน
แก้ผ้าล่อนจ้อน ไม่อับอายใครๆ บ้างเลยนะ! ว่ายังหันมามองทำตาโต
ทะเล็กทะเล็กอีก ไม่รู้จักอายจริงๆ เห็นไหมวิ้งมากันใหญ่แล้ว”

ม้าแก้วร้องว่า “หนี่เถอะๆ”

“ไปหนี่มันทำไม”

“ประเดี๋ยวมันจะจับเราแก้ผ้าบ้างนะชีอาจารย์ บอกไม่เชื่อ หนี่
เถอะนะ” ม้าแก้วร้องเตือน

พอดีพวกในเมืองนรกกก็วิ่งมาถึง ต่างตนเข้าล้อมหน้าล้อมหลัง อีก
4-5 ตน เข้าจับม้าไว้ อีก 4-5 ตน นุดแขนอาจารย์ให้ลงจากหลังม้า
อาจารย์ไม่ยอมลง พวกเขาก็พากันออกแรงอุ้มให้ลง

แม่ชีอาจารย์บอกว่า โหมโหจริงๆ จะใช้จักรแก้วขว้างมัน มันก็จับ
มือไว้ ม้าก็เดินทั้งเตะทั้งโขก แต่สู้พวกเมืองนรกกไม่ไหว เขาพากันนุด
อาจารย์ผ่านไปตามบ้านเก่าๆ โกโรโกโส เหมือนกระท่อมจวนจะพัง
หลายหลัง แม่ชีอาจารย์ก็มองเข้าไปในกระท่อมเหล่านั้น บางแห่งก็แล

เห็นผู้หญิงเปลือยกายอยู่กับสุนัขตัวผู้ บางแห่งก็แลเห็นคนผู้ชายเปลือยกายอยู่กับสุนัขพันธุ์ใหญ่ตัวเมีย ในสภาพที่นอนอยู่ในที่เดียวกัน เหมือนสามีภรรยา และบางแห่งก็แลเห็นคนอยู่กับหมา ม้า แพะ แกะ โค กระบือ

แม่ชีอาจารย์มองแล้วแปลกใจและตกใจ จึงถามพวกนรกรที่หลุดไปว่า “ทำไมพวกนั้นจึงอยู่กับหมา เหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน”

สัตรีนรกรตอบว่า “มันชอบของมันอย่างนั้น ก็ต้องตามใจมัน”

แม่ชีอาจารย์ถามอีกว่า “แล้วนี่พวกแกจะจับกุมฉันไปไหน?”

เขาตอบว่า “นายสั่งให้จับไปให้นาย”

แม่ชีอาจารย์จึงออกอุบายว่า “ไม่ต้องจับมือถือแขนดอก ปล่อยเถอะฉันเดินไปเอง ฉันนึกออกแล้ว นายของพวกเธอชื่อ ยมบาล เป็นเพื่อนสนิทกับหลวงพ่อดีฉันเอง ฉันตั้งใจจะมาเยี่ยม ปล่อยฉันเถอะ”

พวกสัตรีนรกรยอมฟัง จึงปล่อยมือ แม่ชีอาจารย์เดินตาม เขาก็พาเดินตรงไปยังเรือนหลังใหญ่ ท่าทางโอโง่งกว่าทุกๆ แห่งที่ผ่านมา

มองเห็นทหารถือขวานเล่มใหญ่เท่าหมอนอิง ยืนท่าทางขึงขังอยู่หน้าสองตน ข้างในมีโต๊ะตัวใหญ่ มีคนนั่งอยู่ 3 คน คนกลางอายุประมาณห้าสิบเศษๆ หวีผมตั้ง อ้วนล่ำใหญ่โตผิวดำเป็นประกาย หน้าผากกว้าง จมูกแบนใหญ่ ไม่สวมเสื้อ แต่นุ่งผ้าอย่างดี คนนั่งข้างขวา กำลังเปิดบัญชีเล่มใหญ่ ได้ยินเสียงบอกวันเกิด วันตายของผู้ที่ถูกจับมา เขาตะโกนบอกดังๆ

แม่ชีอาจารย์ได้ยินแล้ว อยากรู้เรื่องจึงบอกกับพวกนั้นว่า “ยมบาลไม่ว่าง ฉันจะนั่งอยู่ข้างๆ ศาลนี้แหละ ไว้ท่านว่างแล้วฉันจึงจะเข้าไปหา พวกแกไปทำอะไรก่อนก็ไปเถอะ ฉันไม่หนีหรอก เพราะฉันไม่ได้ถูกจับเข้ามา”

พวกนั้นก็เชื่อจึงปล่อยมือ แม่ชีอาจารย์ก็เข้าไปนั่งแอบข้างประตู เพื่อจะดูว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร

สักครู่หนึ่งก็แลเห็นพวกทหารผีจับผู้ชายคนหนึ่งไปมัดมือด้วยโซ่ ที่คอก็มีโซ่เส้นใหญ่สวมอยู่ เขาถูกลากครึ่งจูงเข้ามาที่หน้าบัลลังก์ เสมียน คนนั่งทางขวามือถามชื่อและวันเกิด แล้วถามยμβลว่าโซ่ตัวจริงใหม่ ยμβลพยักหน้า

เสมียนที่นั่งทางซ้ายมือก็ถามขึ้นว่า “แกประพุดิตัวเลวทรมามาก ช่มชู้ผู้หญิงโซ่ไหม”

คนโทษตอบว่า “เปล่า”

ในทันใดนั้นเอง ก็มีผู้หญิงสาวสองคนวิ่งมาจากห้องทางด้านหลังมา ชี้น้ำผู้ชายที่ถูกจับมาแล้วร้องว่า

“แกโกหก ต่อหน้ายμβลแกยังกล้าโกหก” แล้วผู้หญิงคนนั้นก็หัน มาพ้องยμβลว่า “ท่านเจ้าคะ ไ้คนนี้แหละที่บังคับหนูกินยาเม็ดๆ ไป 4-5 เม็ด แล้วบังคับหนูนอน แล้วทำร้ายหนูคะ”

แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ร้องไห้รำพันว่า “โธ่! หนูอดสำหัยอมลำบากมา ทนเป็นลูกจ้างมัน เพื่อจะเอาเงินไปให้แม่ซื้อยารักษาตัว มันยังทำหนูได้”

พอชายคนนั้นจะเถียงอีก เขาก็สะดุ้งขึ้นจนสุดตัวเหมือนถูกทำร้าย เขาร้อง “ไ้ย!” เสียงดังลั่น

แล้วในทันใดนั้น ปากของเขาก็ฉีกออกไป ลักษณะของแผลเหมือน ถูกเสื้ตะปบ เลือดออกท่วมปากทันที เสียงเขาร้องครางอย่างเจ็บปวด และว่า “ผมทำผิดแล้ว ขอโทษด้วยๆ”

ยμβลร้องสั่งทันทีว่า “เอาไป เอามันไป ปากแข็งนัก ทำผิดแล้ว

ยังไม่ยอมรับ กลางวันให้เอาหอกแทงปากทะเลถึงท้อง กลางคืนให้นอนกับหมาป่า”

แล้วยมบาลหันมาพูดกับหญิงสาวอย่างมีเมตตา “เจ้าเป็นคนดี มีกตัญญูต่อพ่อแม่ แต่มีกรรมเก่ามาตามหัน จึงต้องเสียชีวิตก่อนอายุขัย เราจะให้เจ้าไปพักที่ปราสาทก่อน รอกำหนดที่จะจุติไปชั้น ดาวดึงส์ ไปเกิดไปสู่ที่เป็นสุข”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเล่าว่า พอยมบาลให้พรเสร็จเท่านั้น แทบไม่น่าเชื่อ แม่ชีอาจารย์ต้องกระพริบตาดูใหม่อีกทีว่า จะใช้ผู้หญิงคนนั้นหรือไม่ เพราะรูปร่างหน้าตาก็คล้ายๆ กันกับคนเก่า แต่ทุกอย่างสวยงามขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้น เสื้อผ้าหายabby ซึ่งผู้หญิงคนนั้นสวมมาแต่แรกก็กลับเป็นใหม่และสวยงามขึ้นหลายสิบเท่า แต่การตัดเย็บเป็นแบบเก่าเท่านั้นเอง แต่สวยงามขึ้นมาก แล้วก็มีผู้หญิงสวยๆ มาต้อนรับเชื้อเชิญให้ไปอยู่ด้วยกัน

พอเขาไปกันแล้ว แม่ชีอาจารย์ทองสุขก็นึกในใจว่า ไปเป็นสุขๆ เกอะแม่คุณ คนมีความกตัญญูเลี้ยงพ่อแม่ รักษาพ่อแม่ ตายแล้วจะได้ไปเกิดเป็นนางฟ้า จะให้เขาเขียนลงในหนังสือด้วย คนอื่นๆ จะรู้ทั่วๆ กัน จะได้ทำความดีต่อพ่อแม่ด้วย

* * *

สักประเดี๋ยวหนึ่ง ก็มีทหารของยมบาล 4 ตน นุดกระซางลากชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่งเข้ามา เสมียนก็บอกความผิดว่า คนทั้งสองนี้หนีพ่อแม่ไปทำความผิดด้วยกัน พ่อแม่ว่ากล่าวก็เลยกินยาตายทั้งคู่

เสียงยมบาลถามว่า “ทำไมจึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกัน”

เขาตอบว่า “เรารักกันมากครับ พ่อแม่ไม่ยอม เราจึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกัน คิดว่าจะได้มาอยู่ด้วยกันในเมืองนี้”

“สัตว์ผู้โง่เขลา!” ยมบาลดุเสียงดังแล้วว่า “เจ้าคิดว่าเจ้าทำความชั่วแล้วจะได้มาอยู่ด้วยกันอย่างสบายในเมืองเรา เจ้าเป็นคนไม่มีความกตัญญูทำให้พ่อแม่ทุกข์โศก บาปของเจ้าไม่เสมอกัน เจ้าจะอยู่ภูมิเดียวกันอย่างไรได้”

ยมบาลว่าแล้วก็หันหน้าไปถามเสมียนว่า “บาปของมันต่างกันอย่างไรบ้าง”

เสมียนก้มหน้าลงอ่านในสมุดเล่มใหญ่ที่สุดแล้วบอกว่า “คนผู้ชายนั้นขโมยเงินพ่อแม่ และสุบยาเสพติดด้วย ไม่เคยทำบุญทำทานเลย ส่วนผู้หญิงนั้น เวลาแม่ว่าก็ด่าแม่และกระต๊อเท้า ไม่ค่อยทำบุญ แม่เรียกให้ลุกขึ้นหุงข้าวใส่บาตรก็ไม่ยอมทำให้ แต่เคยช่วยคนแก่ที่เป็นลมโดยให้ยาและพาส่งให้หมอรักษาจนหาย”

ยมบาลสั่งเสียงดังว่า “แยกมันไปคนละขุม”

พวกทหารก็ตรงเข้ากระซอกมือออกจากกันแล้วลากไปโดยเร็ว เสียงคนทั้งสองร้องเรียกหากันอย่างโหยหวน

พอยมบาลลุกขึ้น จะกลับเข้าข้างใน ก็สั่งทหารที่เฝ้าหน้าศาลว่า “ลูกศิษย์หลวงพ่อดีตกน้ำ ภาชีเจริญมาแอบดูอยู่คนหนึ่ง จงอนุญาตให้แกดู จะได้จำไปบอกเล่าแก่ชาวมนุษย์ จะได้ไม่กล้าทำบาปหยาบช้า นรกก็ขุมๆ ก็เต็มล้นหมดแล้ว เพราะคนใจบาปมากเหลือเกิน” สั่งแล้วก็เข้าไป

ทหารก็ให้ผู้หญิงคนหนึ่งพาทางจัดจ้านเหมือนเป็นเจ้าของหน้าทีในเมือง นรกคนหนึ่งมาพาแม่ชีอาจารย์ บอกว่า “ไปเที่ยวดูขุมต่างๆ กันเถอะ”

แม่ชีอาจารย์อยากดูอยู่แล้ว ก็รีบลุกขึ้นตามเขาไปอย่างว่องไว

เขาพาเดินมาถึงห้องซังที่มีคนอยู่กับหมา แม่ชีอาจารย์จึงถามเขาว่า
“ทำไมจึงเอาคนไปไว้กับหมา”

เขาตอบว่า “คนเหล่านี้มีโทษ ในเรื่องขึ้นใจหมา คือหมาบางตัวก็มี
จิตใจดี ซื่อตรงต่อสามีหรือภรรยาของมัน แต่คนต้องการอยากจะได้ลูก
ไว้ขาย ก็บังคับหรือล่อให้มันกินยาเพิ่มความกำหนัด แล้วบังคับให้
ผสมพันธุ์กับตัวอื่นๆ ที่มันไม่รัก ทำให้มันได้รับความเจ็บปวด ครั้นเวลา
มันตายมันก็มาฟ้อง จึงต้องจับซังไว้กับหมา หมามันจะกัดทุกวันและทุก
เวลาที่จะนอนหลับ”

แม่ชีอาจารย์ฟังแล้วตกใจ มองไปก็แลเห็นคนที่ถูกจับซังอยู่กับหมา
นั้น ต้องเที่ยวหลบเขี้ยวหมาอยู่อย่างวุ่นวาย เพราะหมาตัวใหญ่
เกือบเท่าลูกม้าและดุร้ายมาก กัดตามหน้าและคอของคน

แม่ชีอาจารย์เห็นแล้วมีความกลัวจึงถามว่า “หมาตัวนี้หรือที่ถูก
ข่มเหง”

ผู้หญิงผู้คุมตอบว่า “ไม่ใช่ นี่เป็นหมาของยมบาลมีไว้สำหรับลงโทษ
ผู้ทำผิด ไม่ใช่หมาคู่เวรคู่กรรมกัน”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วนึกในใจว่า เมื่อขามาผ่านกรงซังเห็นคน
อยู่กับหมาบ้าง แพะบ้าง สัตว์ต่างๆ บ้าง ถ้าจะมีกรรมเพราะขึ้นใจมัน ก็
เป็นอาชีพที่ทุจริตเหมือนกัน

แล้วแม่ชีอาจารย์ก็เดินตามเจ้าหน้าที่เขาต่อไป พอถึงทางเลี้ยว
จะออกไปทางเกาก็ปะทะเข้ากับคนกลุ่มใหญ่ แม่ชีอาจารย์ตกตะลึง มอง
ดูคนเหล่านั้น เห็นหัวแตกก็มี แขนหัก ขาหัก ออกทะเลไม่ปักอกก็มี อีก
คนหนึ่งมีอะไรวางกลมๆ ทับ หรือกระแทกติดอยู่ที่หน้าอก โลหิตโชกไป
หมดทั้งตัว

เสียงเจ้าหน้าที่ถามว่า “อะไรกัน ทำไมจับมาพร้อมกันมากมาย”

เสียงทหารผิตอบว่า “มันไปเที่ยวสำมะเลเทเมา รถคว่ำเลยจับมาเป็นหมู่ใหญ่”

เสียงผู้คุมหญิงพูดว่า “ดีเหมือนกันไม่ต้องจับทีละคน”

เมื่อพวกทหารผิของยมบาล จับพวกรถคว่ำมามากมายแล้ว แต่ละคนก็หัวแตก แขนหัก ออกทะเล ร้องโอดครวญไววาย

แม่ชีอาจารย์รู้สึกตกใจกลัว จึงบอกเจ้าหน้าที่ผู้หญิงซึ่งยมบาลสั่งให้พาเที่ยวดูสัตว์นรกนั้นว่า “แหม! น่ากลัวจริงๆ ตายเป็นหมู่ๆ อย่างนี้เขามีบาปหนักอะไรบ้าง”

เจ้าหน้าที่ผู้หญิงคนนั้นเขาก็ตอบว่า “เดินเลี้ยวไปทางซ้ายมือ ประเดี๋ยวก็รู้ เพราะเมืองนี้เป็นวงกลม เดินอ้อมไปประเดี๋ยวก็จะพบศาลตัดสินผู้ที่ถูกจับมาใหม่ เหมือนที่แม่ชีอาจารย์เข้ามา”

เจ้าหน้าที่พาแม่ชีอาจารย์เดินผ่านไปหลายแห่งพามาถึงหน้าศาลก็หยุด แม่ชีอาจารย์ทองสุขมองไปในศาล แลเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด บัลลังก์ก็สวยงามใหญ่โตเป็นสง่า เสมียนซ้ายขวา แต่งตัวเหมือนข้าราชการนายทหารผู้ใหญ่ นั่งวางท่าสง่าหมวดโง่ง ทหารรักษาประตูเป็นกองร้อย ล้วนเข้มแข็ง ถืออาวุธ ยมบาลแต่งตัวเหมือนพระเจ้าแผ่นดิน สวยงามมากเป็นสง่าน่ากลัว ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด

แม่ชีอาจารย์จึงถามเจ้าหน้าที่ว่า “นี่เป็นศาลใหม่หรือ”

เขาตอบว่า “ไม่ใช่ เป็นศาลเก่า แต่วันนี้สัตว์ผู้ถูกจับมาใหม่คงจะเป็นเจ้าใหญ่ นายโตทางเมืองมนุษย์ ยมบาลจึงเนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างในศาลให้ดูน่าสะพรึงกลัว ใหญ่โตเต็มไปด้วยอำนาจราชศักดิ์ และเกียรติ-

ศักดิ์เพื่อให้ผู้ถูกจับมาจะได้เกรงขาม ยมบาลท่านแปลงตัวได้ทุกอย่าง กลมกลืนกับธรรมชาติก็ได้ ให้แปลกประหลาดพิสดารก็ได้ ถ้าจับคนใจร้ายดุจนั่นเป็นจอมโจรมา ท่านก็แปลงตัวเป็นดุร้ายหน้าตาเหมือนยักษ์ ทำอำนาจหวาดและกระหึบบาตดังสนั่นหวั่นไหว ให้ดูน่ากลัว ยิ่งกว่าจอมโจรนั้นๆ หลายพันเท่า”

“ทั้งนี้เพื่อเป็นการปราบพยศสัตว์ต่างๆ เสียแต่แรกพบ มนุษย์ทุกคนเมื่อไปสู่เมืองของยมบาลแล้ว ถึงจะเคยใหญ่โตแค่ไหน ยมบาลหรือเจ้าหน้าที่ในเมืองนั้นก็เรียกว่า ‘สัตว์นรก’ ทั้งนั้น และการลงโทษก็ไม่เห็นแก่หน้ากัน ถึงเป็นญาติกันมากก็ไม่ผ่อนผัน ทุกคนต้องได้รับโทษไปตามกรรม”

แม่ชีอาจารย์ฟังเจ้าหน้าที่เขาอธิบายแล้วจึงว่า เธอจะไปไหนก่อนก็ไปเถิด ฉันจะดูยมบาลท่านตัดสินพวกรถคว่ำก่อนถึงจะกลับ แล้วก็ค่อยๆ เดินกลับไปนั่งที่เก่า

สักครู່หนึ่งก็แลเห็นยมทูตพาพวกที่ตายเพราะรถคว่ำเข้ามาเป็นแถว เสมียนขวา-ซ้ายก็เปิดบัญชี ถามชื่อและสถานที่อยู่เพื่อสอบถามว่าจะใช้ตัวคนหมดอายุจริงหรือไม่

คนแรก มีไม่กลมๆ แม่ชีอาจารย์ดูเป็นนานจึงรู้ว่า เป็นพวงมาลัยอัดแน่นติดกับหน้าอก เลือดหยดมาเป็นทาง ยมบาลสอบถามได้ความว่าเขาเป็นคนมียศใหญ่ในเมืองมนุษย์ ขับรถส่วนตัวพาเพื่อนๆ ไปหานางโลม และกินเหล้าเมาจึงขับรถชนรถคันอื่น ตัวเขาเองถูกพวงมาลัยกระแทกเข้ากับอกจึงตาย

เสมียนเปิดบัญชีแล้วว่า “อาชีพของเขาทำราชการก็ไม่สุจริต มีการโกงกินกับพ่อค้า คำของร้ายคืออาวุธประหัตประหาร แอบขายปืนเถื่อน

ทำให้ผู้ร้ายชุกชุม ตัวเขาเองเคยส่งลูกน้องให้แอบฆ่าคน แล้วยังไม่ได้
รับโทษทางเมืองมนุษย์เลย"

ยมบาลทรงพิโรธवादว่า "เจ้าสัตว์ผู้มีวิมา เจ้ากระทำความผิด
อย่างมากมาย เจ้าจะแก้ตัวว่าอย่างไร ข้าเห็นเจ้าอำปากอยู่ตลอดเวลา"

ชายคนนั้นตอบว่า "ผมไม่ได้ทำผิด ถ้าทำผิดศาลทางเมืองมนุษย์
เขาก็ตัดสินลงโทษแล้ว"

เสมียนตอบว่า "แกต้องมีความผิดแน่ เพราะผู้ตรวจสอบความ
ประพฤติของมนุษย์มารายงานทุกครั้ง" แต่ชายผู้นั้นก็ยังปฏิเสธอยู่นั่นเอง

เสมียนจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่อีกพวกหนึ่งไปตามโจทก์มา คราวนี้มีคน
มากลุ่มใหญ่ มีผู้หญิงชี้หน้าว่าชายผู้นั้นล่อลวง ล่อลวงว่าจะให้ทำงาน
และจะให้เงินเดือนและผลที่สุดก็ทำลายความบริสุทธิ์ ทำลายแล้วก็ให้
ลูกน้องพาไปเข้าช่องหาเงินต่อไป

อีกคนหนึ่ง สวยมาก เข้ามายืนยันว่าชายผู้นั้นหลอกลวงว่าจะเอา
ไปให้เจ้านาย แต่ผลที่สุดก็ทำลายเสียก่อนแล้วจึงนำไปส่ง ได้รับความ
ทารุณจนต้องกินยาตาย พวกผู้ชายก็มายืนยันว่า ชายคนนี้มีการค้าของ
ผิดกฎหมายและแอบฆ่าเขาเพื่อเป็นการปิดปาก เมื่อมีโจทก์มายืนยัน
เข้าจริง ๆ จัง ๆ ชายคนนั้นก็เถียงไม่ได้

ยมบาลจึงให้ไปลงขุมซึ่งมีไฟนรกไหม้อยู่ตลอดวันตลอดคืน

* * *

พอชายคนนั้นถูกททารของยมบาลพาตัวไปแล้ว ททาก็พาตัวคน
โทษมาใหม่อีกคนหนึ่ง แม่ชีอาจารย์เห็นแล้วตกใจ เพราะว่าเป็นกิตติกรใหม่
ผมยังสันเกรียนอยู่ จึงตั้งใจคอยฟังดูว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรกัน ก็ได้ยิน
เสียงยมบาลवादว่า

“สัตว์ผู้โง่เขลาทำไมบวชแล้ว จึงยังทำชั่ว เวลาอุปัชฌาย์อาจารย์สอน ให้ปลงอศุภ พิจารณา เกศ โลมา นขา ทันตา ตะโจ ไม่ได้ทำดอกหรือ”

เขาบอกว่า “ผมว่าตามเมื่อเวลาจะบวชเพียงครั้งเดียว บวช แล้วไม่ได้เคยเข้ากรรมฐานพิจารณาตัวเอง พอลาสิกขาบทเพื่อนชวนไป หานางโลมและเสพสุรา จึงไปกับเพื่อน พอตีรถชนกันเลยคอหักตาย”

ยมบาลท่านก็สอนว่า “นี่แหละ เข้าใกล้พระธรรมแต่ไม่ทำตาม จึงเป็นอย่างนี้ ตลอดเวลาที่บวชก็มีความผิดต้องสังขมาติเสสบ่อยๆ ไม่ สำรวมระวังในพระวินัยของพระสงฆ์ ผิดแล้วไม่สำราภาพรັบผิด จึงต้อง ลำบากมาก”

แล้วแม่ชีอาจารย์ทองสุขก็แลเห็นยมบาลท่านหันไปพูดอะไรค่อยๆ กับเสมียนอยู่หลายคำ แล้วจึงได้ยืนท่านสั่งว่า “กรรมของสัตว์ผู้นี้ยังไม่ หมด มาก่อนเป็นเวลา 2 ปี เจ้าจงรีบเป็นคำสั่งเจ้า จะกลับไปสั่งสอน คนอื่นๆ ให้ประพฤติตัวอยู่ใน คีล 5-คิล 8 ได้หรือไม่”

ทิดสีกใหม่ก็รีบรับคำ

ยมบาลท่านใจดี ท่านบอกว่า “ให้ทหารพาไปดูขุมมรกที่ลงโทษคน กินเหล้าและบ้ากามให้ดูนานๆ แล้วรีบพาไปส่งเพราะร่างจะเน่าเสียก่อน ยังเหลืออีก 2 ปี แต่ถ้าทำดีจะได้อยู่ถึง 20 ปี อายุ 44 จึงค่อยมาใหม่”

* * *

พอทหารพาทิดสีกใหม่ออกไป ทหารอีกพวกหนึ่งก็พาผู้หญิงคนหนึ่ง เข้ามา เสมียนฟ้องว่า

“เป็นคนมีสามีแล้ว แต่ยังแอบไปหาชู้ตามโรงแรม”

ยมบาลถามว่า “จริงหรือ”

ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “จริงค่ะ”

ยมบาลท่านทวาดว่า “เจ้าสัตว์ผู้โง่เขลา ทำไมเจ้าทำผิดอย่างเลว
ทรมาย่างนั้น เจ้าไม่กลัวต้องขึ้นต้นจิวหรือ”

ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “กลัวมากค่ะ แต่สามีสอนว่าเวลาทำบุญ
ทอดกฐินให้เอาขวานไปถวายพระด้วย หนามจิวมันกลัวคมขวาน ถ้ายมบาล
ให้ขึ้นต้นจิวก็ให้เอาขวานไปถากด้วย”

ยมบาลท่านทวาดว่า “เจ้าพูดเหลวไหลทำไมผัวเจ้าจึงสอนอย่างนั้น”

ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “เพราะผัวให้ออกไปหาเงินตามโรงแรมเอามา
ใช้จ่ายในบ้าน ด้วยเขาไม่มีงานทำ และเงินก็ไม่มีใช้ เขาก็ป่วยไข้และติด
ยาเสพติด ลูกก็ถูกครูเร่งเงินค่าเล่าเรียน ไม่มีให้เขา เขาก็จะไม่ให้สอบ”

แม่ชีอาจารย์ฟังแล้วก็ยกผ้าเช็ดปากขึ้นเช็ดน้ำตา ตั้งใจว่าจะต้อง
ช่วยสร้างโรงเรียนเด็กคนจนให้สำเร็จให้ได้

ยมบาลท่านฟังหญิงผู้ถูกกล่าวหาว่ามีสามีแล้ว แต่ยังชอบขายตัว
ตามโรงแรม ครั้นหญิงนั้นให้การว่า สามียากจนไม่มีงานทำและทั้งติดยา
เสพติด ลูกก็ต้องค้างค่าเล่าเรียน สามีจึงใช้ให้ไปขายตัวเอามาเลี้ยง
ครอบครัว

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วแอบเช็ดน้ำตา สงสารหัวอกลูกผู้หญิง
ต้องลำบากถึงเพียงนี้ ใครเลยหนอจะอยากทำชั่ว ความจำเป็นผัวเขาใช้ก็
ต้องทำ กำลังเป็นห่วงสงสารว่า ผู้หญิงคนนั้นจะต้องไปถูกลงโทษอยู่กับ
พวกขึ้นต้นจิว ก็พอดีได้ยินเสียงยมบาลท่านหันไปถามจากเสมียนที่จด
ความประพฤติว่า

“ดูทีหรือว่าผัวยอมให้ทำจริงหรือไม่”

เสมียนดูละเอียดแล้วตอบว่า “ผัวยอมเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งก็ไป
ขายตัวเอง”

ยมบาลจึงถามว่า “บางครั้งก็ไปขายตัวเองจริงหรือไม่”

หญิงนั้นตอบว่า “จริงเจ้าค่ะ เมื่อลูกคนเล็กเจ็บหนักเป็นโรคปอดบวม พ่อเขาก็ไม่อยู่ ดิฉันไม่มีเงินให้หมอก็จำต้องทำชั่ว เมื่อพ่อเด็กเขากลับมา ดิฉันก็บอกเขาและขอโทษเขาแล้ว เขาก็ไม่ถือโทษดิฉันค่ะ”

ยมบาลฟังแล้วนิ่งอึ้งพลางให้เสมียนดูในด้านการกุศลต่อไปว่า หญิงนั้นทำบุญไว้บ้างหรือเปล่า

เสมียนบอกว่า “เคยช่วยงานก่อสร้างโรงเรียนและโบสถ์วิหารหลายครั้ง และเคยส่งเสียให้ยายบ้าง เมื่อมีเงินให้ลูกเลี้ยงเรียนหนังสือเหมือนลูกของตัวเอง”

ยมบาลฟังแล้วจึงว่า “เจ้าว่าเจ้าทำชั่วเพราะผัวยอมให้ทำและเจ้าทำบุญมาหลายครั้ง จงไปอยู่ทางเรือนพักชั่วคราว ประกอบแต่ความดีและจะได้ไปเกิดใหม่ จะมีความสุขไม่ยากจน เจ้าจงทำแต่ความดี อันเป็นกุศลเถิด”

ยมบาลสั่งสอนด้วยความเมตตาเป็นอย่างยิ่ง หญิงนั้นก้มลงกราบ แล้วกราบอีก จึงค่อยๆ ลาจากไปกับเจ้าหน้าที่ผู้หญิง

* * *

ต่อมาเจ้าหน้าที่ก็นำชายหนุ่ม 2 คน เข้ามา แข่งขาหักมาทั้งคู่ ได้ความว่าเป็นพี่น้องกัน เสมียนรายงานว่ สองคนพี่น้อง พ่อแม่ให้เรียนหนังสือก็ไม่ขยันเรียน ให้บวชก็ไม่ยอมบวช เอาแต่เที่ยวเตร่ กินเหล้า เที่ยวผู้หญิง สูบยาเสพติด เวลาขอเงิน แม่ไม่ให้ก็ทำท่าทางจะเตะบ้าง จะชกบ้าง ว่าแม่เจ็บๆ แสบๆ งานการไม่ช่วยทำเลย มีแต่รบกวนพ่อแม่ทุกวัน จนพระภูมิทนไม่ไหว ต้องฟ้องร้องเทพผู้ไปตรวจกรรมมนุษย์เสมอ บางครั้งของแม่จัดหาไว้ใส่บาตรก็แอบกินเสียก่อน

และไม่ชอบให้แม่ทำบุญ หาวว่าแม่ชอบพระ ถูกยาเสน่ห์ พุดให้แม่เสียหาย
ชลช

ยมบาลถามว่า “เจ้าผู้โง่เขลา ทำอย่างนี้จริงหรือไม่”

เขาทั้งสองนิ่งไม่รับแต่ก็ไม่เถียง

ยมบาลท่านจึงว่า “นี่แหละกรรมของเจ้าทันตาเห็น เจ้าอยากจะ
เตะแม่เมื่อขอเงินไม่ได้ จึงต้องขาคัก อยากชกแม่ก็ต้องเป็นคนแขน
หัก เจ้าเป็นคนอกตัญญู จงไปอยู่ขุม ‘ยันตปาสาณนรก’ เถิด เจ้า
จะต้องอยู่ระหว่างหินใหญ่ทั้งสอง ซึ่งหินใหญ่คู่นี้จะกระแทกกระแทก
กันตลอดวันตลอดคืน เจ้าอยู่ระหว่างกลางเมื่อหินกระแทกกันครั้งไร
เจ้าพี่น้องก็ต้องแหลกละเอียดไปด้วย เมื่อหินห่างกันออกมา เจ้า
จะกลับเป็นร่างกายสมบูรณ์ดีอย่างเก่า แล้วก็ต้องถูกหินกระแทก
ละเอียดไปอีกอย่างนี้เป็นเวลาพันปีมนุษย์ นี่แหละคือผลแห่งความ
อกตัญญูต่อพ่อแม่ เจ้าจะต้องรับโทษอย่างนั้น”

* * *

พอเจ้าหน้าที่พาชายหนุ่มสองคนนั้นออกไปแล้ว เจ้าหน้าที่อีก 2 คน
ก็จุดผู้หญิงพวกหนึ่งเข้ามาเป็นจำนวน 5 คน ล้วนแต่หน้าฉีก ปากฉีก
เลือดออกแดงฉานไปทั้งนั้น แม่ชีอาจารย์ทองสุขเบือนหน้าหนีไม่ยอมมอง
ในใจก็นึกว่า แม่พวกนี้แต่งตัวก็ยั่วยวน นี่ไปยั่วยวนกับอะไรมา จึงหน้า
ตาเป็นอย่างนี้ เสียงร้องโอดครวญดังลั่นไปทั้งศาล ได้ยินเสียงยมบาล
ท่านवाद หันไปดูก็เห็นท่านยืนกระต๊อบเท้า มองไปที่เท้าแล้วตกใจ
ทำไมเท้ายมบาลจึงโตเท่าเกือกบรยนต์ กระต๊อบลงไปทีเดียวศาลแทบพัง
รู้สึกตัวโยกเหมือนแผ่นดินไหว พวกผู้หญิง 5 คนนั้นหยุดเสียบทันทีไม่กล้า
ร้องไม่กล้าเถียงอีกต่อไป

เสมียนเขารายงานว่า “คน 5 คนนี้ ชอบกินเหล้าประพุดิตัวเป็นคนเสเพล ยุแหย่ให้ผู้อื่นกินเหล้าเมายาแล้วทำชั่ว”

ยมบาลท่านสั่งให้ไปอยู่นรกขุม “ตามโทพนรก”

ในขุมนี้แม่ชีอาจารย์ทองสุขเล่าว่า เมื่อเดินกลับได้แลเห็นสัตว์นรกต้องดื่มน้ำทองแดง ซึ่งละลายออกมาด้วยไฟเผาและสัตว์นรกก็ต้องดื่มอย่างกระหาย กินแล้วก็ตายไปตายไปแล้วก็เกิดขึ้นใหม่ และต้องกินน้ำทองแดงตลอดปีตลอดชาติจนกว่าจะหมดเวร ซึ่งเห็นแล้วแทบสลบแทบสิ้นสติ

* * *

พอหมดพวกรถคว่ำตายแล้ว ก็มีเจ้าหน้าที่พาผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาอายุประมาณ 60 ปี ทำทางหยิ่งๆ

เสมียนบอกว่า “ชายคนนี้เป็นคนน้องโง่ที่ดินของราษฎรพวกราษฎรจนๆ ไปพึ่งพาอาศัยขอยืมข้าวเปลือกไปตกกล้า เพื่อจะได้ทำนาเขาก็ให้พักอาศัยค้างคืนอยู่ในบ้านของเขา และใช้อ่านาทำมีดมีรายแก่หญิงเป็นกำไรเสียก่อน การให้ยืมข้าวถึง 4 ถัง ต้องใช้ 12 ถังบ้าง 16 ถังบ้าง แล้วแต่คนไหนสวย ไม่สวย ถ้าสวยหน่อยยอมเสียตัวให้ก็คิดเอาข้าวน้อยหน่อย เข้าออกเงินกู้ให้กู้ยืม ขาวนามากู้ยืม 2,000 บาท ต้องลงในใบกู้ว่า 4,000 บาท ถ้าตรงไหนเป็นนาดี เวลาเจ้าของจะเอาเงินไปไถ่คืน เขาก็ไม่ต้อนรับ ทำเป็นว่าไม่อยู่บ้าง ไม่ให้พบบ้าง จนหมดกำหนดเขาก็รีบเอาเสียเลย เขาโกงด้วยเล่ห์เหลี่ยมอุบายต่างๆ จนมีที่ดินหลายหมื่นไร่ กรรมตามทัน ทำให้ตัวเองเป็นโรคที่กินข้าวไม่ได้ ต้องนอนกินรำมาแล้ว 3-4 ปี จึงตาย

โง่ที่ดินรื้อดินาหาเร้นจากคนยากจนจนกระทั่งมีที่นาตั้งหลายหมื่นไร่

แต่เมื่อจวนจะตายก็เป็นโรคเบาหวานอย่างหนัก กินข้าว กินขนม ไม่ได้ต้องกินรำแทนข้าว ครั้นเมื่อตายแล้วก็ต้องไปพบยมบาล พวกญาติผู้ศุภเคราะห์กระซางลากไปเหมือนคนต้องโทษหนัก

ยมบาลท่านให้เสมียนเปิดบัญชีอ่านความชั่วของเขาให้ตัวเขาฟังเอง เขาฟังแล้วทำหน้าตาเฉยบอกว่า “เขาไม่ได้โกงพวกราษฎรเจ้าของที่ดิน เขาจำนำไว้แล้วไม่มาไถ่เอง”

พอเขาพูดจบประตูทางด้านขวามือก็เปิดออก มีคนทั้งผู้หญิง ผู้ชายเดินออกมาหลายร้อยคน จนแน่นศาลไปหมด คนเหล่านั้น แต่งตัว เหมือนชาวนา พูดเสียงคล้ายๆ คนจังหวัดราชบุรี เมืองเพชร บ้านโป่ง และทางหนองปลาตุก

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเล่าว่า พวกเจ้าของนาที่ตายไปด้วยความอดอยากยากจนเพราะถูกโกงที่ดินหมดก็พยายาม จ้างแอบคอยดูว่าเมื่อไร คนโกงคนนั้นจะย่างเหยียบเข้ามาในแดนตัดสินบ้าง เขาคอยโอกาส อยู่ไม่นานคนโกงก็เข้ามา เขาจึงรุมฟ้องยมบาลว่า คนโกงคนนั้นได้โกงเขาอย่างไรใช้อุบายต่างๆ กันอย่างไร นอกจากโกงที่ดินแล้ว ยังเคยแอบฆ่าคนเสียหลายศพ เพราะไม่ชอบใคร พอบอกว่า “ไม่อยากเห็นหน้า” เท่านั้น เป็นอันรู้กัน ลูกน้องของเขาจะไปจัดการยิงหรือแทงให้ทันที

คนที่ถูกฆ่าตายเล่าให้ยมบาลฟังว่า “ตัวเขาชื่อ ฮวด ได้ถูกคนโกงคนนั้นใช้ให้ไปฆ่าคน แต่ไม่ไป เขาพูดตอบดี ๆ ว่า ‘นาย อย่าให้ผมทำเลยผมมีลูกแล้วสองคน กำลังเล็กๆ อยู่ แม่มันก็ช้ำโรค หาเลี้ยงลูกไม่ไหว’ ผมบอกเขาดี ๆ แต่วันรุ่งขึ้นเขาก็ให้ลูกน้องมายิงผมตาย เพราะใครรู้เรื่องเขาแล้ว ถ้าเขาใช้ไม่ทำก็ต้องตายเหมือนกัน”

ยมบาลฟังโจทก์ฟ้องแล้วก็หันไปถามเสมียนว่า “เรื่องที่นายฮวดฟ้อง

นี้มีอยู่ในบัญชีหรือไม่”

เสมียนคนนั่งทางซ้ายมือเปิดบัญชีไปอีก 3-4 หน้า แล้วตอบว่า
“มี เป็นเรื่องจริงตามที่นายฮวดกล่าว”

ยมบาลหน้าบึ้งตึงทันที ตวาดว่า “เจ้ามนุษย์คนชั่ว เจ้าก่อกรรม
ทำเข็ญถึงเพียงนี้ ดูชีวิตวิญญาณมาคอยเจ้าอยู่แน่นศาลไปหมด เจ้าจง
ไปสู่กรรมของเจ้าในบัดนี้”

พอยมบาลท่านสั่งเท่านั้น ก็มีเปรตตนใหญ่ยื่นมือมาทางออกข้างละ
ยาวเลยวรา รวบเอาตัวคนโกงไปทันที

* * *

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเห็นแล้วกลัวจนตัวสั่น พอตัดสินใจตื่นตักขึ้น
ก็รู้ว่าหลวงพ่อดังเรียกแล้ว จึงรีบลุกขึ้นค่อยๆ เดินแอบย่องออกไป
หาเจ้าหน้าที่ผู้หญิง บอกกับเขาว่า

“หลวงพ่อดังเรียกแล้วจะขอลากลับไปก่อน ไว้หลวงพ่อเพลอ หรือ
ท่านไม่ใช่จึงจะแอบหนีมาใหม่”

เจ้าพนักงานคนนั้นก็ใจดีพาเดินมาส่ง จึงเดินมาด้วยกันตามทางตรง
พอจะออกประตูก็แลเห็นเปรตตนหนึ่งสูงใหญ่ เดินคอแข็งเหมือนแบก
อะไรไว้บนหัว แม่ชีอาจารย์ทองสุขจึงเงยหน้าขึ้นมองจนคอตั้งบ่า
จึงได้สังเกตเห็นว่า เปรตนั้นแบกแผ่นดินใหญ่เท่าบ้านไว้บนหัว

พลั้งปากออกไปว่า “นั่นแบกแผ่นดินไว้จะไปขายที่ไหน”

เปรตตนนั้นไม่ตอบ แต่เจ้าหน้าที่ผู้หญิงตอบแทนว่า “ไม่ใช่เขาจะ
เอาแผ่นดินไปขาย เปรตตนนั้นเมื่อเป็นมนุษย์อยู่เป็นผู้มีความโลภ
โกงกินที่ดินของวัด ตายแล้วจึงต้องมาตกนรก ครั้นพ้นโทษหนัก
แล้วก็ต้องมารับโทษเบา คือ เป็นเปรตเดินแบกแผ่นดินอย่างนี้ อีก

5,000 ปีมนุษย์ จึงจะหมดกรรม”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเล่าว่าฟังแล้วคออ่อน แผ่นดินเท่าบ้าน เปรตเดินแบกอยู่ 5,000 ปี น่ากลัวคอจะหักเสียวันละหลายๆ ร้อยครั้ง

ครั้นเดินมาพ้นเขตนรกแล้วทางก็ราบรื่นสดสวยไปด้วยดอกไม้ใบไม้ การปลูกและดูแลรักษาดีมาก มีเรือนหลังสวยๆ เป็นแถวทุกๆ เรือน นารักกะทัดรัดน่าอยู่ มีสวนดอกไม้อยู่หน้าบ้านเหมือนๆ กัน เรือนทุกหลังมีผ้าบังตาสวยๆ อยู่ทีหน้าต่างเหมือนในบ้านเมืองมนุษย์ด้วย แม่ชีอาจารย์บอกว่าคนที่อยู่ในเรือนเหล่านั้น รูปร่างสวยงาม สะอาด หน้าตาผ่องใสน่ารัก เล่นกันเป็นหมู่ ดูผิวหน้ายิ้มแย้มเหมือนผู้มีความสุข เมื่อแลเห็นแม่ชีอาจารย์เดินผ่าน เขาก็มองและยิ้มแย้มด้วยดี

แม่ชีอาจารย์ถามเจ้าหน้าที่ผู้หญิงว่า “คนเหล่านี้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ดูมีความสุข เขาเป็นอะไรจึงไม่ต้องโทษ”

เจ้าหน้าที่ตอบว่า “คนเหล่านั้นพ้นโทษแล้ว กำลังรอเวลาจะจุติ”

แม่ชีอาจารย์ถามว่า “จะจุติที่ไหน”

เจ้าหน้าที่ตอบว่า “บางคนจะจุติเป็นมนุษย์และบางคนจะจุติไปเป็นเทวดานางฟ้า”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วสงสัยจึงถามว่า “คนที่จะไปจุติเป็นมนุษย์กับคนที่ไปเป็นเทวดานางฟ้านั้นต่างกันอย่างไร”

พนักงานหญิงในยมโลกตอบว่า “ต่างกันที่บุญกุศลซึ่งได้ทำมาแล้วแต่ชาติก่อน แม้คนที่จะไปเกิดในเมืองมนุษย์ด้วยกัน ก็ยังแตกต่างกันอีกเป็นหลายสิบจำพวก บางคนไปเกิดในตระกูลพ่อแม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ ร่ำรวยอย่างมหาศาล แต่เมื่อได้เข้าไปในท้องแม่แล้วพอโตหน่อยก็ต้องกลายเป็นคนพิการไป หรือบางคนไม่พิการแต่

ประพุดิตัวเหลวไหล ใช้จ่ายเงินทองที่พ่อแม่ให้อย่างย่อยยับหมดตัวเองกลับต้องลำบากยากจนลงอีกก็เคยมีเสมอ บางคนไปเข้าห้องคนชวานาอย่างยากจน แต่พอโตขึ้นมีคนไปรับเลี้ยงให้เล่าเรียนดีก็ได้เป็นใหญ่เป็นโตมีความสุขสำราญ ทุกชีวิตเป็นไปตามกรรมของ เขาที่ได้สร้างสมมาทั้งสิ้น”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกที่จะได้ไปเกิดเป็นเทวดานางฟ้า จึงจะสวดยกว่าพวกที่ไปเกิดเป็นคนในเมืองมนุษย์กระมัง”

เจ้าพนักงานหญิง ผู้นั้นตอบว่า “ถ้าพูดอย่างทั่วๆ ไป ไม่เจาะจง ก็ว่าสวดยกว่ากันหลายร้อยเท่า แต่วิญญูณที่ฉลาดบางดวงก็ไม่อยากไปจุติในสวรรค์ ยังคงอยากไปเข้าห้องมนุษย์อยู่นั่นเอง เพราะในเมืองสวรรค์นั้น มีความสุขสบายอยู่มากก็จริง แต่ความหลงระเหิงยังมีมาก หลงในความสนุกสนาน หลงในอำนาจถือตัวเป็นใหญ่ หลงติดในสมบัติต่างๆ ลืมตัวไม่คิดถึงความจริง อริยสัจ เมื่อถึงคราวหมดบุญจะจุติจึงได้คิดและเสียใจ แต่ก็ช่วยไม่ได้เสียแล้วเป็นเสียอย่างนี้ ร้อยก็เกือบทั้งร้อย คนที่มีความทุกข์เช่นคนในเมืองมนุษย์ก็มีประโยชน์ต่ออย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะเมื่อเกิดทุกข์ก็ย่อมดิ้นรนจะหาทางปลดเปลื้องความทุกข์ จึงเป็นเหตุให้บางคนเข้าถึงพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้อุตส่าห์บำเพ็ญความดีไปก็อาจจะได้เข้าถึงชั้นพระอริยบุคคล เป็นพระโสดาบัน หรือสูงกว่านั้นขึ้นไปได้ง่ายกว่าพวกติดสุข หลงสุขในทางกามารมณ์บนสวรรค์”

* * *

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเดินคุยมากับเจ้าพนักงานหญิงในยมโลก โดยผ่านบ้านเรือนที่สวยงามและมีผู้คนที่ยืนเรียงสนุกสนานมาเป็นเวลาเกือบ

ครึ่งชั่วโมง จึงออกจากประตูกำแพงแลเห็นม้าแก้วคอยอยู่ข้างนอก ก็แปลกใจว่าทำไมม้าจึงมารอรับได้อย่างถูกต้อง เพราะไม่ใช่ประตูเดียวกับที่เข้าไป

เจ้าพนักงานหญิงคนนั้นก็รู้ใจจึงบอกว่า “ได้ให้ม้ามารอรับอยู่ทางประตูนี้เอง” และบอกกับแม่อาจารย์ทองสุขว่า “ให้บอกหลวงพ่อด้วยชีบุญขอฝากกราบหลวงพ่อด้วย”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วประหลาดใจร้องว่า “อ้อ นี่เป็นแม่ชีบุญมาหรือ ทำไมจึงมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อยซิ แหม จำได้ก็ไม่บอก นึกแล้วเขียวว่า หน้าเหมือนใครที่รู้จักกันนานแล้ว”

พนักงานหญิงจึงว่า “จะเล่าให้ฟังอย่างสั้นๆ นะ เพราะเดี๋ยวหลวงพ่อกจะคายนาน เมื่อฉันบวชอยู่นั้นก็พยายามทำความดี ปฏิบัติธรรม อย่างหลวงพ่อกท่านเคยชมว่าฉันเรียบร้อยและซื่อตรงนั้นแหละ แต่ความชั่วของฉันมีมาแต่ก่อนบวช สามเณรของฉันเขาชอบดักไก่เล่นพนันแทงม้า บางทีก็ให้ฉันฆ่าไก่ตัวที่แพ้มาต้มฆ่าให้กิน ฉันก็คอยยินดีทำให้เขาด้วยเลยเป็นคนหลงไปเกือบ 10 ปี จึงได้คิดหนีสามเณรเข้าวัดโกนหัวบวชเรียนกับหลวงพ่อก ครั้นฉันตายแล้วต้องชดใช้กรรมอยู่นาน เมื่อกรรมหนักเบาแล้วก็ต้องมาเป็นพนักงานอยู่อย่างนี้ ต้องเห็นคนต้องโทษร้องครวญครางอยู่ทุกวัน เพราะโทษที่ชอบดักไก่ตีกันซึ่งเป็นการทรมานสัตว์เอาเถอะ รีบกลับไปเถอะ หลวงพ่อกท่านเรียกแล้ว”

แม่ชีทองสุข สำแดงบัน